Holnap elvesznek meg az ősmilónak megható történetét, mely elbeszéli, hogy az walkadónak ama kérdésére, hogy „[illegible] hány évig éltél, azt felelte: „[illegible] csak e földön való tartózkodási évekről szólhatok, [illegible] most életem évei bizony keserek és vonak voltak. Vajjon czaloczámban nem neveznék-e mi is csak a gondtalanul, nyugalmas örömmel eltöltött időt életnek? Nem lebeg-e a mi szikrákban is sokszor a meggyőrő, hogy a nem vedő idő nem élt? Ily értelemben közönséges szólásmódból elismerhetjük e kopozó talajról is, hogy 70 évig tartózkodott e földön, de életének évei keserek voltak; nyugalom nem honolt szivében, örömön nem dagadozott lelke élet talán sokat; mintha csak szenvedésre választotta volna ki a sors, mintha csak a fájdalom csöpröjére szemelte volna ki az Isten, [illegible] kiitta ő utolsó czöppig az élet keserű örömjével csordultig megtelt kingainak poharát, s akik ösztönök, megszokták vagy czél, melyek az élet fájdalmának súlyát nem tudott megtörni, csak szünetelenül folyó könnyeit tudta szivéből kizsolozni. Tisztelettel gyczt Mindenkiben a jóságban szüntelenül elkiszelt fájdalom, főleg ha a legszentebb forrásból: az anyai szivből fakadva fel az ösmegadó bánatnak könnyeit. Sikban szikta benszülésre mellő anyai szív sikeri immár örök nyugalmát e kopozóban; olyan szív melyek minden dobbanása fájdalomkellő, minden órája szenvedéssel elvertő volt, mert szerette s boldogoknak akarta látni azokat, kiket vérével táplált! Szegyenkezi, ünnepi népesek gondolatainak közepéjét, éretlük élt, szétkül szolgorott, bennük gyönyörködött, miatttuk vérette volna el az anyai szív próbáltatások legkiszóbb gyötrelmeit. Ezért kegyelettel állunk körül kopozóját, szeretettel adózunk emlékének, midőn utolsó útjára kizsüjük az ünnepelő anyát, az odaadásnak szülő anyját. Tiletek legkisebbikétől a fájdalomhisen lielek volt szépen, akit Isten kegyelmesen szólitott el kiszitéből, hogy tartózkodása e földön szakadatlan lánczolata volt a szenvedéseknek, de fájdalmai végre az ő napja is, szelid nyugalomban szendedett át az örök élet fiszrujába. Ez a gondolat nyugtassa meg szivetket a fájdalomban, midőn az elkülönöltt örök nyugalmáért imádkozunk.

Ujpesten 1903. December 25.

özv. Oszkovics Ferencné.

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

V 27

Ven 11/184